

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

POSELSTVÍ PAPEŽE

Benedikta XVI

Farní ples

HOLČIČÍ VÝLET

Půst

Ministrantská klubovna

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ
FARNOSTI

vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Lucie Grůzová, Marie
Javorová, Veronika a Vítek
Kloučkoví, Kája Komárek,
Zdeňka Pompová, Pavla
Oujezdská, Jakub Oujezský,
o. Jiří Rous, Martina a Michal
Skrdlí, Míša Zbořilová

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

obsah

- 1 Milí čtenáři farního časopisu
Úvodní slovo o. Jiřího
- 2 Poselství papeže Benedikta
XVI: k postní době 2010
- 4 Co nám život chystá
Suma summarum
Pátý farní ples
- 5 Postní snažení dětí
Ministrantská klubovna
- 6 Holčičí výlet do Rudic
- 7 Tříkrálová sbírka
Velké díky
Jesličková besídka
- 8 Nové spolčo manželů
Pohádka o farním plese
- 9 Jak jsem stála pár metrů od...
Něco pro zasmání
IV. brněnské bioetické dny
- 10 Ministrantské prázdniny

Milí čtenáři farního časopisu

Chtěli bychom vám všem moc poděkovat za to, že čtete farní časopis a také za to, že se nebojíte přispět svými články. Protože bez vašich příspěvků a pohledů na události by to nešlo! A tím také chceme povzbudit všechny, kdo zatím váhají, aby se nebáli a také něco napsali.

L. a D. Grůzovi

Úvodní slovo o. Jiřího

Milí farníci, dostává se vám do rukou první číslo nového ročníku farního časopisu. Víte, že došlo k mnoha významným změnám: vyměnili se kaplani, postavěl se víc než milión korun, prožili jsme rok oslav s významnými událostmi jako je noc kostelů.

Přesto vidím hlavní požehnání jinde: v lepší a přátelštější atmosféře, v zájmu o hlubší modlitbu, ve smyslu pro obětavou službu... Duch svatý na naléhavé prosby skutečně působí v srdcích, a tam, kde se mu lidé otvírají, přichází s novou láskou a novou nadějí. Přes různé pesimistické předpovědi zaznamenávám stálý pozvolný růst, který bývá lepším znamením skutečných změn než veliké překotné skoky. Děkuji za to Bohu a všem, kteří se mu otvírají.

Stojíme už na prahu požehnané postní doby nebo jak se dříve říkalo doby svatopostní. Není to nová otrava, ale nová šance. Můžeme se vrátit k pravým hlubokým touhám svého srdce, znovu si postavit před oči smysl našeho života a jednání. Také máme k dispozici tento čas, abychom dělali skutečné pokání za věci pokažené, zvláště za ty hříchy, které nejdou tak snadno napravit. Bůh nás ujišťuje, že zkroušeným a pokorným srdcem nepohrdá.

Pravá kajícnost bere svůj motiv a sílu z lásky. Pěkně to vystihuje stará pedagogická moudrost, když děti nechtějí jíst: „Za tatínka... teď ještě za babičku...“ Ne kvůli nátlaku, ale z lásky. Charita nám k tomu letos nabízí postní pokladničky jako jednu možnost něco si odepřít ve prospěch druhých. Jistě jsou možné i mnohé další formy, ale rozhoduje láska, která nechce stále jen brát, nýbrž také hledá cesty jak nabízet a dávat ze svého.

Ke skutečnému svatému postu vám žehná a za vás se modlí.

o. Jiří

Poselství papeže Benedikta XVI. k postní době 2010

Bůh dává spravedlnost na základě víry v Ježíše Krista (srovn. Ř 3, 21-22)

Drazí bratři a sestry,

církev nás každý rok v postní době vybízí, abychom se podívali na svůj život ve světle evangelního učení. V tomto roce bych vám rád předložil několik úvah, které se týkají závažného tématu spravedlnosti, a za základ si vzal výrok sv. Pavla: **Bůh dává spravedlnost na základě víry v Ježíše Krista** (Řím 3, 21-22).

Spravedlnost: „dare cuique suum“

Na prvním místě bych se chtěl věnovat významu slova „spravedlnost“, které v běžném užívání znamená „dát každému, co mu náleží dare cuique suum“ podle proslulého výroku Ulpiana, římského právníka z 3. století. Tato známá definice však neupřesňuje, v čem spočívá toto „suum“, které je třeba každému dát. To, co je pro člověka zásadní, nelze zajistit právně. Aby každý mohl žít život v plnosti, potřebuje něco hlubšího, více osobního, co lze získat pouze jako dar. Dalo by se říci, že jde o to, aby člověk žil z té lásky, kterou mu může dát jen sám Bůh, protože je stvořen podle jeho obrazu a podoby. Hmotná dobra jsou samozřejmě užitečná a potřebná. Ostatně sám Ježíš pečoval o nemocné, sytil zástupy, které ho následovaly, a bezpochyby neschvaluje

nezájem, který i dnes posílá na smrt stovky milionů lidí kvůli nedostatku potravin, vody a zdravotní péče. Přesto však distributivní spravedlnost nedává člověku všechno, co mu náleží. Ještě mnohem více než chléb totiž člověk potřebuje Boha. Sv. Augustin k tomu říká, že **„pokud je spravedlnost ctností, která dává každému, co mu náleží..., kde je pak spravedlnost u člověka, když opouští pravého Boha“**. (De civitate Dei XIX, 21).

Odkud pochází nespravedlnost?

Evangelista Marek nám předává Ježíšova slova pronesená během tehdejšího sporu o tom, co je čisté a nečisté: **„Člověka nemůže poskvřnit nic, co do něho vchází zvenčí, ale co vychází z člověka, to ho poskvřňuje... Z nitra totiž, ze srdce lidí, vycházejí špatné myšlenky“** (Mk 7, 15.21). Kromě bezprostředního problému jídla můžeme v reakci farizeů objevit stálé lidské pokušení dávat původu zla vnější příčinu. Při bližším pohledu zjistíme, že mnoho moderních ideologií z tohoto předpokladu vychází: jelikož nespravedlnost přichází zvenjšku, stačí odstranit vnější příčiny, které brání naplnění spravedlnosti. Tento způsob myšlení, jak nás upozorňuje Ježíš, je naivní a krátkozraký. Nespravedlnost, důsledek zla, nemá výlučně vnější příčiny. Její původ je v lidském srdci, kde člověk nalézá základ tajemné účasti na zlu. Žalmista to bolestně rozpoznává: **„Vždyť jsem se narodil s vinou, v hříchu mě počala má matka“** (Žl 51,7). Ano, člověk je oslaben hlubokým zraněním, které umenšuje jeho schopnost vejít ve společenství s druhým. Přirozeně je otevřený svobodnému sdílení, ale objevuje v sobě překvapivě mohutnou sílu, která ho svádí, aby se uzavřel do sebe a stavěl se nad druhé a proti nim. Jde o egoismus, důsledek prvotního hříchu. Adam a Eva byli svedeni satanovou lží. Tím, že se zmocnili tajemného ovoce, porušili Boží přikázání. Důvěru v lásku nahradili podezřívavostí a rivalitou, přijímání a očekávání od druhého s důvěrou za úzkostnou snahu brát a být soběstačný (srov. Gn 3,16), čímž si způsobili pocit neklidu a nejistoty. Jak se člověk může vymanit z tohoto egoistického tíhnutí a otevřít se lásce?

Spravedlnost a sedâqâh

V moudrosti Izraele najdeme hlubokou souvislost mezi vírou v Boha, který **„slabého pozvedá z prachu“** (Žl 113,7), a spravedlností vůči bližnímu. Slovo **sedâqâh**, které v hebrejštině označuje ctnost spravedlnosti, úžasně vystihuje tento vztah. **Sedâqâh** totiž na jedné straně znamená úplné přijetí vůle Boha Izraele a na druhé straně spravedlnost vůči bližnímu (srov. Ex 20,12-17) ▶▶▶

►►► obzvlášť vůči chudáku, cizinci, sirotku a vdově (srov. Dt 10,18-19). Tyto dva významy jsou mezi sebou propojeny, protože dát chudému znamená pro Izraelitu pouze oplatit to, co pro něj udělal Bůh, který má soucit s bídou svého lidu. Není náhodou, že Zákon byl Mojžíšovi na Sinaji darován po přejití Rudého moře.

Poslušnost Zákonu totiž předpokládá víru v Boha, který jako první slyšel křik svého lidu a sestoupil, aby ho vysvobodil z moci Egypta (srov. Ex 3,8). Bůh je vnímavý ke křiku toho, kdo je v nouzi, ale na oplátku žádá, aby se mu naslouchalo. Vyžaduje spravedlnost vůči chudému (srov. Sir 4,45.89), cizinci (srov. Ex 22,20), otroku (srov. Dt 15,12-18). Pro konání spravedlnosti je nezbytné opustit sen o soběstačnosti, o onom hlubokém soustředění na sebe, které plodí nespravedlnost. Jinými slovy, je třeba přijmout exodus hlubší než ten Mojžíšův, je třeba osvobodit srdce, čehož litera Zákona není sama schopna. Existuje tedy pro člověka nějaká naděje na spravedlnost?

Kristus, Boží spravedlnost

Hlásání radostné zvěsti plně odpovídá na lidskou touhu po spravedlnosti. Apoštol sv. Pavel to zdůrazňuje ve svém Listu Římanům: ***„V nynější době se stalo zřejmým, že Bůh dává spravedlnost nezávisle na Zákonu... na základě víry v Ježíše Krista, a to všem, kdo věří. Rozdílu není. Vždyť všichni jsou hříšníci a nedostává se jim Boží slávy. Z jeho milosti však docházejí ospravedlnění zdarma, protože je vykoupil Kristus Ježíš. Aby Bůh ukázal svou spásnou spravedlnost, ustanovil ho jako smírnou oběť v jeho krvi, která působí skrze víru“*** (Řím 3, 21-25).

Jaká je tedy Kristova spravedlnost?

Je to především spravedlnost pocházející z milosti, kde člověk není spasitel a neuzdravuje ani sebe sama, ani druhé. Skutečnost, že obmytí se naplňuje v „krvi“ Kristově, znamená, že člověk není od tíže svých vin osvobozen osobními oběťmi, nýbrž láskyplným gestem Boha, který jde až tak daleko, že zakusí „prokletí“ vyhrazené člověku, aby mu dal „požehnání“ vyhrazené Bohu (srov. Gal 3,13-14). Dalo by se však hned namítnout: co je to za spravedlnost, jestliže spravedlivý umírá za viníka a viník naopak dostává požehnání, které patří spravedlivému? Že by každý dostal opak toho, co mu náleží? Ve skutečnosti se zde Boží spravedlnost projevuje jako hluboce odlišná od lidské spravedlnosti. Bůh za nás ve svém Synu zaplatil výkupné, cenu skutečně závratnou. Tváří v tvář spravedlnosti kříže se člověk může bouřit, protože představuje lidskou nesoběstačnost, jeho závislost na někom jiném, aby mohl být plně sám sebou. Obrátit se ke Kristu, věřit evangeliu totiž nakonec znamená, že se člověk musí zřítí iluze soběstačnosti a tak objevit a přijmout to, že potřebuje druhé a Boha, potřebuje Boží odpuštění a přátelství.

Tak pochopíme, že víra je naprosto odlišná od něčeho přirozeného, jednoduchého a zřejmého. Je třeba mít pokoru, abychom přijali, že pouze někdo druhý nás může osvobodit od našeho vlastního já a darovat nám na oplátku sebe sama. Toto se zvláštním způsobem uskutečňuje ve svátostech smíření a eucharistie. Díky působení Krista můžeme vejít do „větší“ spravedlnosti, spravedlnosti lásky (srov. Řím 13, 8-10), spravedlnosti toho, kdo se v jakékoli situaci pokládá spíš za dlužníka než za věřitele, protože přijal víc, než v co mohl doufat.

Na základě této zkušenosti je křesťan vybízen, aby se zapojil do utváření spravedlivých společností, kde všichni dostávají to, co je nezbytné k životu podle lidské důstojnosti, a kde je spravedlnost ožívována láskou.

Drazí bratři a sestry, postní doba vrcholí velikonočním třídním, během něhož budeme v tomto roce opět slavit Boží spravedlnost, která je plností lásky, daru a spásy. Ať je tato doba pokání pro každého křesťana dobou skutečného obrácení a niterného poznání Kristova tajemství, který přišel naplnit veškerou spravedlnost. Tímto pozdravem všem z celého srdce uděluji své apoštolské požehnání.

Vatikán 30. října 2009
BENEDIKT XVI.

Co nám život chystá

Přehled mší svatých, duchovní hudby a akcí farnosti:

17. 2. 2010 Popeleční Středa

v 18:00 začátek postní doby a přípravy na Velikonoce.

28. 3. 2010 Květná neděle - Průvod s ratolestmi.

1. 4. 2010 Zelený Čtvrtek

v 18:00 mše sv. Na památku Poslední večeře Páně se zpěvy Komorního sboru Zábrdovice:

Bůh je láska; Ježíši, přijď (Taizé); Ubi caritas (Taizé); Ave verum; O, Salutaris hostia; Každý den Pán mi sílu dává (Taizé)

ve 23:00 společná adorace se zpěvy Komorního sboru Zábrdovice:

Můj Bůh je můj štít; Mé dlaně zvednuté; Do stínu křídel Tvých; Klečím tu, Pane, před Tebou; Nunc dimittis (Taizé); Zůstaňte zde a bděte se mnou (Taizé); Ó, přijď, Pane můj (Taizé); Blízko je Pán (Taizé)

2. 4. 2010 Velký Pátek

v 15:00 Křížová cesta

v 18:00 obřady se zpěvy Komorního sboru Zábrdovice:

Bonum est confidere (Taizé); In manus tuas, Pater (Taizé); Adoramus Te, Christe (Taizé); V temnotách našich dnů (Taizé)

3. 4. 2010 Bílá Sobota

ve 20:00 mše sv. se zpěvy Komorního sboru Zábrdovice:

Jubilare Servite; Kriste náš (Hymna velkého jubilea); Jubilare coeli (Taizé); Náš Bůh je láska (Taizé); Naplňuj mne Duchem svým

4. 4. 2010 Hod Boží Velikonoční

v 9:45 mše sv. se zpěvy a hudbou Zábrdovického chrámového sboru: V.Říhovský Missa Loreta B-dur op.3; C.R.Cristinus Haec dies; J.N.Škroup Terra tremuit; J. Otčenášek Velikonoční aleluja; K. Nanke Aleluja.

11. 4. 2010 2. Někdele Velikonoční

v 9:45 mše sv. se zpěvy a hudbou Zábrdovického chrámového sboru: F.Picka Missa Brevis C-dur; Ave Maria; O, salutaris hostia; Gloria et honore.

18. 4. 2010 Dětský karneval

Všechny děti v maskách jsou zvány na každoroční veselici a maškarádu s hudbou, tancem, hrami, občerstvením a tombolou.

Určitě přijďte, ať je legrace!

Suma summarum

V naší farnosti se za minulý rok 2009 uskutečnilo:

101	křtů
1	biřmování
12	biřmovanců bylo připravováno
10	svateb
4	pohřby

Pátý farní ples

Letošní farní ples se konal v pátek 29. ledna již tradičně v komárovském Domě rytířských ctností, tento rok ovšem s novou, poněkud netradiční výmalbou. Dobré tradice se mají držet, a proto i letos k tanci a poslechu hrál věhlasný Salónní orchestr Brno. A hned po krátkém úvodním slovu otce Jiřího se věci v tomto případě tanečnici a tanečnice daly do pohybu. Večerem nás provedly mladé a nadějně moderátorské hvězdy Anežka a Marek, do tance nás povzbudilo dvojí předtančení skupiny Zoukmania a především miláček publika skupina Merci se svým mezinárodně laděným pásmem romských tanců. Dobrovolníci z řad farníků se postarali o vynikající občerstvení, takže nezůstal prázdný ani jeden žaludek či sklenička. Tombola byla letos obzvláště bohatá a ne jeden účastník plesu se radoval z láhve vína, dárkového balíčku či dokonce stereo soupravy, těm ostatním zbyly nejen oči pro pláč, ale i hrst mouder do života... Snad jen hlavní cena šťastné výherkyně poněkud zamotala hlavu byl to totiž pořádný kanec! Ve víru tance a zábavy večer rychle utíkal, takže než jsme se nadáli, byla půlnoc a pomalu se přiblížil valčík na rozloučenou. Myslím, že se letošní ples mimořádně vydařil, touto cestou děkujeme všem organizátorům i pomocníkům a ať se nás příští rok sejde ještě víc!

V. + V. Kloučkovi

Postní snažení dětí - Půst 2010

STROM KŘÍŽE - STROM OBĚTI - STROM ŽIVOTA

Děti, už jste si někdy všimly, co umí obyčejný strom? Jeho větve nabízí domov ptákům, jeho listí čistí vzduch a dává kyslík k dýchání, jeho kořeny zpevňují půdu a zadržují vláhu, jeho stín chrání před sluncem, jeho krásný tvar a zeleň přináší radost... A je ještě mnoho dalšího, co umí obyčejný strom. Na světě by se špatně žilo - bez stromů.

I kříž je ze dřeva - tak jako strom. I kříž přináší život - život věčný.

Na „stromě kříže“ - „stromě oběti“ za nás zemřel Pán Ježíš a udělal z něj „strom života“, protože svou smrtí dal věčný život všem, kdo v Něho věří.

Pán Ježíš zve i nás k tomuto svému dílu - dávat život světu. Naše malé každodenní oběti, dobré skutky a modlitby připojené k Ježíšovu „stromu kříže“ mohou přinášet více života, radosti, lásky a pokoje do světa kolem nás.

Děti, pojďte nechat vyrůst „strom života“ i v našem kostele!

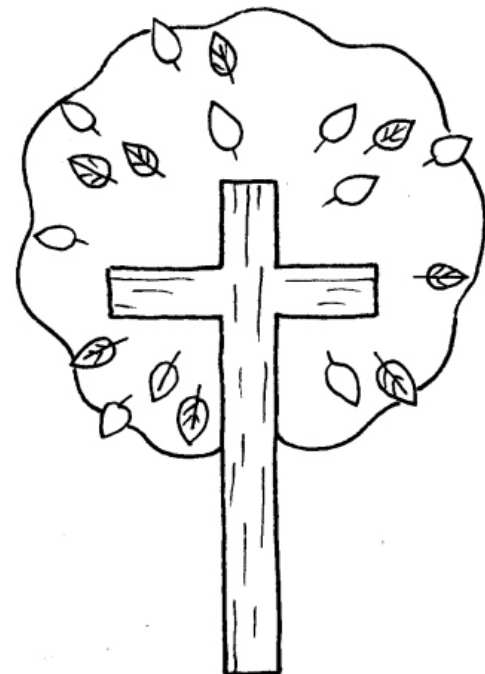
Během postní doby budete při katechezích dostávat zelené lístky papíru s úkolem - návrhem postního snažení a s obrysem listu stromu. (Kdo nebude v neděli na katechezi, může si přijít pro svůj list jindy do zákristie).

List stromu si doma podle čáry vystříhnete a můžete na něj napsat, o co jste se celý týden snažily, nebo co jiného se vám povedlo. Úkol není povinný - třeba se vám podaří vymyslet ještě něco mnohem krásnějšího, obětavějšího, užitečnějšího..., čím lidem kolem sebe budete přinášet radost, dobro, život... Je to jen na vás:-))

Vystřižený list stromu přineste další neděli do kostela a pak společně v obětním průvodu před oltář. Každý lístek přidaný do koruny znamená - chci patřit k Ježíšovi a spolu s ním být nositelem dobra, lásky a pokoje.

Před očima se nám bude postupně víc a více zelenat strom kříže - strom oběti - strom života.

P.O.

Co jsme zažili v adventu

Ministrantská klubovna

Přišlo to na jedné ministrantské pracovní schůzi - chceme obnovit pravidelné schůzky s mladšími ministranty. Návrh byl jednomyslně schválen, ale jeho provádění už bylo náročnější. Po kratším zkušebním provozu se scházením se v kněžské sakristii jsme zjistili, že tudy cesta nepovede - nejenže ta „ministrantská banda hlučná“ byla slyšet přes troje zavřené dveře až do kaple, ale náš tříčtvrtěhodinový zábor této důležité místnosti mnoho lidí mátl - zavřená kněžská sakristie odjakživa znamená, že se vevnitř zpovídá. A tak lidé stáli ve frontě před zavřenými dveřmi, zpoza kterých se ozývaly blíže nespecifikované zvuky, mohoucí znamenat jak skučení trpícího kajícíka, tak i jásot toho kterého ministranta, že právě vyhrál (prohrál).

Hledali jsme řešení. Inspirací nám byl jeden skautský oddíl, který míval klubovnu v místě nynějšího farního archivu. Podařilo se nám vyjednat jednu z místností nad sakristiemi (tzv. „oratoř“) dosud sloužící jako skladiště. A začalo se se zařizováním - někdo poskytl židle, jiný skříň, podařilo se nám získat dokonce koberec

▶▶▶ Další nutnou úpravou byla instalace protihlukových závěsů na prázdné dveřní otvory. A pak přišla koruna - ultralehká pohovka, vyrobená z moderních materiálů (základem je polystyren a překližka) s potahem neurčité barvy, získaná v kdovíjaké tramtárii. Přes všechny nesporné přednosti měla jednu nevýhodu - rozměry. Přístup na oratoř tvoří totiž úzké, strmé, točité schody - a tam jsme se zasekli. Nejdřív jen tak mírně, podruhé už trochu víc, a potřetí už to vypadalo, že pohovku, zaklíněnou a zmáčknutou (jak se polystyren tvárně přizpůsobil tvrdému zdivu) v životě nevyprostíme. Povedlo se, bohužel špatným směrem, a tak jsme stáli zase zpátky pod schody a přemýšleli jak dál. Nakonec nezvítězil rozum, ale hrubá síla. Jedině za pomoci té jsme totiž, používající jako opory lešení, tou dobou ještě v klapli stojící, vyvzpírali tu „ultralehkou“ pohovku nahoru na balkon a odtud dveřmi na místo určení. Stejnou cestou šplhala nedávno nahoru dost rozměrná překližková deska. Ptáte se na co?

A to je další trumf ministrantské klubovny. Ve vedlejší místnosti totiž stojí železnice. Sice zmenšená v měřítku 1:120 (pro znalce TT) a v krajním stádiu rozestavěnosti, ale jezdí (když se jí chce) a je naše. Budujeme ji a rozjíždíme jak na schůzkách, tak i jindy, třeba po nedělní mši, když se nám ještě nechce domů na oběd. Potýkáme se však s několika nesnáze.

Asi nejcitelnější z nich je nedostatek kolejového materiálu. Proto bych si vás dovilil požádat o pomoc. Kdyby někdo z váženého čtenářstva měl doma jím neupotřebitelné koleje (i vyhýbky, sjízděčky a vlastně jakékoli součásti kolejiště) v měřítku TT a byl by ochoten nám je věnovat, budeme velmi šťastní.

A co vlastně na schůzkách děláme? Kromě stavby zmíněného kolejiště hrajeme různé hry (při těch jsme prý slyšet až dolů, ale já tomu moc nevěřím), občas se i něco nového naučíme nebo zopakujeme s kluky to, co sice dávno vědět mají, ale co zvládli úspěšně zapomenout.

Problém byl tedy úspěšně vyřešen, schůzky se konají pravidelně každý týden v pátek před večerní mší svatou. Doufáme jenom, že obnovený pravidelný program a nová klubovna přispějí k utužení kolektivního ducha našeho ministrantského sboru a tím i ke zlepšení naší služby.

JakO.

Holčičí výlet do Rudic

Poslední listopadový pátek byl pro holky z úterního spolča obzvláště očekávaným dnem. Marta s Mončou pro ně totiž připravily přespání na faře v Zábrdovicích a nezapomenutelný výlet do Rudic.

V pátek jsme se tedy vybaveny spacáky sešly na naší faře. O zábavu bylo postaráno. Hrály se hry, vyráběly šátky a vánoční přání a pojídal se růžovo-modro-žlutý pudink. Večer jsme završily modlitbou, která vedla k zamyšlení nad tím, co se každé z nás na sobě samé líbí (konkrétně třeba oči nebo úsměv) a jakých vlastností si na sobě ceníme. A pokud některá nevěděla, tak jí pan farář mile rád napověděl. V sobotu ráno jsme pak

vyrazily autobusem z židenického nádraží v trošku pozměněné sestavě (někdo přibyl, někdo ubyl). Počasí nám nejdříve příliš nepřálo, bylo mlhavo, chladno a mokro. Jakmile jsme se však z Brna dostaly do Jedovnic, užasly jsme, jaký překrásný slunečný den jsme si pro náš společný výlet vybraly.

▶▶▶

►►► Jedovnice však nebyly naší konečnou zastávkou. Z nich jsme musely doputovat blátivou cestou do blízkých Rudic. Cestou jsme si prohlédly Rudické propadání, navštívily zdejší mlýn, kde nám „děda“ Eda povyprávěl pověst o oběšené koze a kde jsme si prohlédly výstavu. Z mlýna vedly naše kroky do lomu, kde byl čas na stavění hradu z písku (hrad jsme sice nepostavily, ale vyšla z toho moc pěkná studna), na hledání kamenů nebo na snahu smýt ze svých rukou všechnu tu mazlavou hlínu.

Celý den jsme hrály spoustu her. Musely jsme například dávat pozor, aby se na nás nepřikolíčkovala beruška, případně jsme se jí musely co nejrychleji a nepozorovaně zbavit připíchnutím na kapuci někomu dalšímu. Taky jsme si barvami malovaly po obličejích, no musím říct, že někdy to vypadalo dost zajímavě...

A jak se blížil konec výletu, stále více jsme si uvědomovaly, že jsme samé bláto. A to i přesto, že veškeré louky sloužily jako čističky. Na rukávy a nohavice však nestačily. A tak jsme se obávaly, jestli nás pan řidič vezme zpátky do Brna. Naštěstí neměl žádné výhrady možná i proto, že ty čistější šly první a schovaly ty méně čisté.

Radost z výletu jsme měly nejenom my, ale jistě i rodiče a pračky.

M.Z.

Co jsme zažili v době vánoční a v mezidobí

Tříkrálová sbírka

Počasí letos koledníkům, putujícím s kasičkami od domu k domu, vůbec nepřálo. Sněžilo, mrzlo, no prostě kalamita! A přesto se sešlo dost skupinek, které ochotně chodily koledovat, aby utržily nějaké ty penízky na dobré účely. Koledníci chodili tři dny - v pátek tři skupinky, v sobotu devět skupin a v neděli zase tři. Většinou skupinky tvořili tři králové, ale bylo několik výjimek, kdy byli pouze dva. Do koledování se zapojily také děti z kostela i romské děti ze sálu. Nejen, že to chození bylo těžké pro koledníky, ale také pro samotné obyvatele rodinných domů v Zábrdovicích, mnohdy se jim přes sníh nechtělo k brance. A tak si každá skupinka odnesla nějakou veselou historku, protože jak počasí, tak lidské povahy tomu přály.

Velké díky patří všem obětavcům, hlavně paní Julínkové, která má tuto sbírku na starosti a také všem, kdo přispěli, protože se vybralo **71 252 Kč**.

Velké díky

Velké díky patří všem, díky kterým jsme mohli prožít nádherné vánoční svátky s nádherně vyzdobeným kostelem a krásným Betlémem, který jako obvykle nejvíce ocenily děti.

Jesličková besídka

Na konec vánoční doby, neděli 10. ledna, si nejmladší členové naší farnosti připravili besídku u jesliček.

Holčičí společenství pod vedením Moniky a Martiny Šedých nacvičilo divadelní představení Vánoční příběh. Měl ukázat, že pokud chceme najít Ježíše, máme ho hledat v našich bližních. Všechna děvčata zvládla svou roli s jistotou ostřílených hereček. I letos u jesliček děti předvedly, jak pokročily ve hře na hudební nástroje. Zazněly recitace a představilo se několik rodinných a komorních souborů. O některých v budoucnu jistě uslyšíme.

Na závěr účinkující i ostatní dostali dobroty a společnou písni Narodil se Kristus Pán jsme ukončili vánoční dobu.

M.J.

Ze života naší farnosti

Nové spolčo manželů

V Zábrdovicích funguje pod vedením pana faráře a pana kaplana mnoho společenství. Většina se vám, čtenářům, představila během minulého roku v člancích našeho časopisu. Pro úplnost však si je zsumírujme. Jsou to dvě společenství katechumenů; bířmovanci; bývalí bířmovanci neboli pobiřmo; dvě společenství mládeže; pátečníáci, neboli společenství otevřené pro všechny; ministranti; pracovní společenství pastoračních asistentů a nyní také dvě spolča manželů. Dále také funguje společenství Legio Mariae. Za farnost funguje a stará se o dvě děti z projektu Adopce na dálku Farní charita Zábrdovice.

Můžeme říci, že jsme celkem společenská farnost! S velkým úsilím otce Jiřího a teď i otce Lubora, kteří všechna společenství zodpovědně vedou, či na ně dohlíží. Osobně si myslím, že společenství je dobrá věc, neboť většinou z každého společenství, které „prosperuje“ (je naplněno radostí, jak z lidí, tak z Božích milostí a modlitby), pak něco dobrého vzejde. Například: „pobiřmo“, což jsou mladí, většinou studující, se nejprve rozhodlo pomoci s úklidem kostela a asi mladí zjistili, že u toho děláni se jim dobře zpívá a jde jim to, tak už organizují ve čtvrtěk mládežnické mše! Nebo jiný příklad: dorůstající mladá děvčata se rozhodla scházet na faře, povídat si a vyrábět. Plod toho všeho můžete vidět v úterý na dětských mších. Děvčata totiž pomáhají se zpíváním a někdy se i odváží přispět tóny jiného nástroje. To je pak veselo, až náš malý Davídek radostí tancuje!

Nyní ale něco málo o novém společenství mladých rodin. Sešli jsme se čtyři páry mladých rodin. Většina z nás byla na nějaká společenství zvyklá, ale stavem manželským, či díky malým dětem najednou ze všeho vypadla. A tak se nás jako ztracených oveček ujal otec Jiří. Zatím se všichni poznáváme, ale mohu říci, že mám radost, jak z kontaktu s ostatními, tak hlavně z duchovního směřování. Ve shonu všedních starostí je totiž těžké nalézt čas na hlubší systematickou modlitbu. Je však skvělé, když se můžete s pomocí babiček nebo mladých hlídaček, alespoň jednou týdně zastavit a soustředěně zamyslet nad věcmi Božími.

LG

Pohádka o farním plese

Bylo-nebylo, ale vlastně bylo... Za devatero lesy a devatero potůčky se na soutoku dvou řek rozprostíralo malé královstvíčko. Od ranního úsvitu do oběda byste je měli projíté. Bylo to královstvíčko moc pěkné a milé. Milé proto, že v něm bydleli milí lidé. Lidé s radostným a otevřeným srdcem. Vládl jim totiž dobrý a spravedlivý král, který stále přemýšlel, jak udělat svým lidem život příjemnější, aby se v jeho království žilo dobře a radostně.

Jednou si zavolal své rádce a řekl: „*Myslím, že by se měla udělat nějaká taškařice, aby se mí poddaní poveselili, vzájemně se více poznali a pozapomněli alespoň na chvíli na každodenní lopotu.*“ Moudří rádcové dali hlavy dohromady a dumali a bádali jaká taškařice by byla nejvhodnější. Nakonec ten nejmoudřejší z nich dostal nápad: „Uspořádáme ples.“ „Hurá!“ „Sláva!“ „Ty jsi pašák!“, chválili nadšeně ostatní rádce.

Ten nejmladší se ale chytil za hlavu a začal se mračit a šklebit. „No jo.. kdo to ale všechno zařídí? Kdo najde tolik odvahy a ochoty při každodenní lopotě ještě zařizovat ples pro celé království? Najde se někdo tak odvážný?“ „Sledujte a učte se, moji rádce!“ povídá s mrknutím oka pan král. Během chvíle již z věží královského paláce zaznívá královský buben a bubeník ohlašuje královskou výzvu: „*My, váš král, vyhlasujeme. Po následujícím úplňku bude pro všechny lid uspořádán ples. Najde se ale v království někdo, kdo by se ochotně ujal úkolu ples uspořádat?*“

Ještě než dozněly královské bubny, kdosi buší na vrata královského zámku. Jaké bylo královo překvapení, když za dveřmi našel statného junáka. „Děkuji Ti, mladíku. Věřím, že se svého úkolu zhostíš s takovou odvahou, s jakou jsi přišel na můj zámek.“

Než se ale slunce přehouplo přes zámeckou věž, na dveře zámku se opět ozvalo bušení. A bušení nepřestávalo ani do večera. A další den znova, a tak tomu bylo po tři dny. Chodili lidé ze všech koutů království a nabízeli pomoc se vším, co bylo potřeba. Tolik ochoty král ani nečekal. A že bylo odvážlivců hodně, uspořádali báječný ples, na který se pamatovalo ještě mnoho let. Tančilo se, radovalo, jedlo a pilo, a kdo tam nebyl, převelice toho litoval.

Inu, kde je široké srdce plné lásky, ochoty a odvahy pomoci, tam se lidem žije dobře a radostně.

Děkujeme všem, kteří nám letos 29.1.2010 připravili báječný ples (...jmenujme alespoň Tomáše Kaňu s rodinou, Marka Sluku s Anežkou, Dagmar Kuchařovou s rodinou, Petru Holíkovou s rodinou, rodinu Oujezdských s Blankou Prokopovou, rodinu Jandových a Grůzových a mnohé další ochotné lidičky) - poveselili jsme se, poradovali, vytancovali a vyskotočili, i skvělého jídla a pití zasytili a v dobrém na vás budeme myslet.

MiŠ-MaŠ

Něco pro zasmání

Velký B.,
Měj se dobře v nebi! Mám jen jednu prosbu: Více práv pro devítiletý. Už mi jde na nervy pořád poslouchat že mám počkat až mi bude deset.

Jirka (9 let)

Pane,
Aza tři věci se modlím: Abych tě víc uctíval. Abych se k tobě líp modlil. A abych ti psal víc než jednou za rok.

Mám dojem, že v naší rodině jsou opravdu věřící vždycky ob jednu generaci. Tohle říká taky moje máma. Budu se víc snažit. Nezlob se, prosím.

Pavel (11 let)

Z knihy Děti píší Bohu

IV. brněnské bioetické dny

Česká biskupská konference ve spolupráci s dalšími institucemi pořádá ve dnech **23. - 25. 4. 2010** v Brně konferenci s mezinárodní účastí IV. brněnské bioetické dny, které budou zaměřeny na aktuální etické otázky manželského a rodinného života. Zvláštní pozornosti bude věnována problémům spojených s používáním moderních technologií.

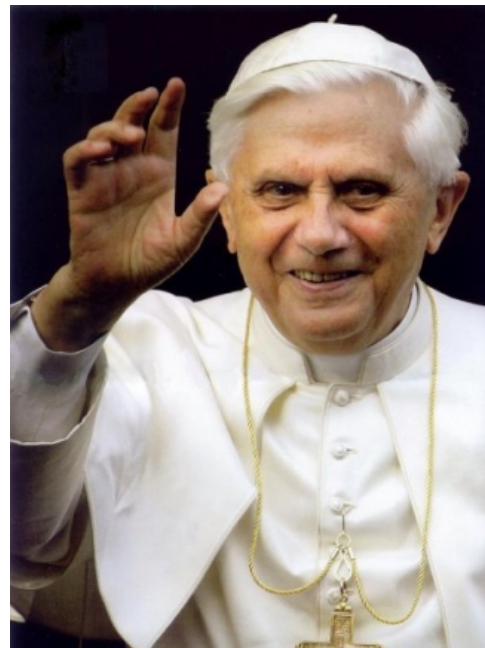
Na konferenci promluví přední odborníci z oblasti teologie, biologie, medicíny, psychologie a dalších oborů. Hlavní referát přednese spíšský biskup Mons. František Tondra. Promluví také Mons. Vojtěch Cikrle, Mons. Aleš Opatrný, doc. Jaroslav Max Kašparů, prof. Vladimír Smékal, prof. Ladislav Tichý, prof. Bohumil Chmelík a další. Svou účast přislíbil také děkan Bioetické fakulty Papežské univerzity Regina Apostolorum v Římě prof. Victor Pajares.

Přihlášky je třeba zasílat co nejdříve e - m a i l e m n a a d r e s u **konference@bioetika.cz**, případně na adresu Hippokrates, Míčkova 59, 614 00 Brno. Podrobnosti na **www.bioetika.cz**.

Jak jsem stála pár metrů od Svatého otce

Už od jara jsem se těšila na příjezd Svatého otce do Brna. Netušila jsem ale, co to bude znamenat pro mě osobně. Jednoho dne za mnou přišel otec Jiří a poprosil mě, zda bych byla ochotná na papežské mši přednést jednu z proseb. Ani jsem se toho nezalekla a klidně řekla ano. Až později mi to došlo... Byla to pro mě čest, ale i milá starost. Zvládnou to? Co na sebe? Jak se upravit?

Když přišel den návštěvy, cítila jsem už i trému. V doprovodu manžela a dcerky jsem se vypravila brzy ráno na tuřanské letiště, abych byla včas na místě. Po krátké generálce přistálo letadlo s papežem. Začátek mše jsem prožila v klidu a pokoji. Pak to ale přišlo.

Nastoupili jsme na přímluvy a dostavil se stres a obavy. Předemnou tisíce lidí, prezident, plno kněží a biskupů. V posledním okamžiku jsem se nemohla nadechnout. Zachránil mě ale vysoký muž, který četl předcházející přímluvu a já měla čas se uklidnit a popadnout dech. Asi se o to, abych to zvládla, postaral „někdo nahoře“. Po přečtení přímluvy jsem měla čas se na Svatého otce podívat zblízka. Uviděla jsem laskavou a přívětivou tvář a v duši jsem pocítila obrovskou úlevu. Spokojeně jsem se vrátila za rodinou, abychom společně prožili zbytek mše.

Ráda bych se ještě zmínila o tom, jak mi plno lidí fandilo, posílalo sms a pomáhalo. Chci jim za to poděkovat, neboť mě to velmi povzbudilo. Zažila jsem ale i legrační situace. Jedna známá mi řekla: „Afričané budou mít z Tebe radost“. Doufám tedy, že měli. Bála jsem se, abych si na tuto větu nevzpomněla právě ve chvíli, kdy by se to opravdu nehodilo. Kdo mě totiž zná, tak ví, že se dokážu smát všude a dlouho. Vzpomínku na papeže Benedikta XVI. si uchovám hluboko v srdci...

Zdenka Pompová

Ministrantské pololetní prázdniny

Výlet za sněhem o pololetních prázdninách je od roku 2002 tradiční akcí zábrdovických ministrantů. Tento zvyk jsme neměnili ani letos a ve čtvrtek 28. února jsme se ve slušném počtu devíti účastníků sešli na brněnském vlakovém nádraží, abychom společně vyrazili na Svatý Kopeček u Olomouce.

Cesta vlakem proběhla až na sněhovou kalamitu, výměnu lokomotivy a půlhodinové zpoždění celkem bez problémů. Na olomouckém nádraží proběhlo setkání s Mikešem, externím spolupracovníkem ministrantského sboru, který nám pro tento pobyt zapůjčil svoji chatu.

Mikeš naložil menší kluky do auta a větší se pokusili nalézt autobusovou zastávku. Po kratší obchůzce nádraží, přilehlé ulice a po marných dotazech u kolemjdoucích, byla tato zastávka nalezena jen pár metrů od místa, kde jsme pátrání zahajovali.

Také olomoucké automaty na jízdenky jsou zřejmě konstruovány za účelem, co nejvyšších finančních přínosů místnímu DP. Po vhození požadované částky totiž automat odmítal vydat plný počet jízdenek a nestalo se tak ani poté, co jsme přístroj několikrát inzultovali. Nakonec jsme si tedy připlatili a pak už celkem bez problémů vyrazili na Svatý Kopeček.

V Mikešově chatě jsme se rychle zabydleli a v knihovně zároveň objevili poučnou publikaci (účastníci název na požádání prozradí), která nás pak provázela téměř celým pobytům.

Na druhý den jsme vyrazili na dětské hřiště poblíž místní zoologické zahrady, kde jsme si vyhráli až do oběda. Během vaření oběda stavěli mladší kluci iglú a odpoledne jsme pak vyrazili bobovat. Při jízdách poutnickou alejí, o délce půl kilometru, jsme odepsali pouze jedny boby a nedošlo k žádnému zranění, což je na nás dost velký úspěch.

Sobotní dopoledne jsme opět zasvětili sněhovým radovánkám a dostavbě iglú. Po obědě jsme zůstali v chatě, zahráli si deskové hry a s rozhořčením zjistili, že Mikeš, který odjížděl do Brna, zabavil bez předchozího ohlášení výše zmíněnou zásadní publikaci, a tak nám znemožnil dozvědět se, jak to vlastně dopadlo.

V neděli ráno jsme byli na mši svaté v místní poutní bazilice a dopoledne jsme věnovali přípravě oběda. Po něm už jsme museli začít balit, uvést chatu do původního stavu a připravit se na cestu domů.

Při zpáteční cestě došlo k jedinému zranění za celou výpravu. Vzhledem k prudkému zabrzdění vlaku nás začaly bombardovat batohy, které a) dopadly na podlahu, b) dopadly na boby položené přes naše nohy jako podložka pro hraní mariáše. Bod b) vedl k následku c), kdy vymrštěné boby zasáhly jednoho z účastníků pod bradu. Až na menší oděrky se však nic vážnějšího nestalo, nějaký vtipálek dodal cosi o 'krvi jak z vola' a po bezpečnějším uložení batohů jsme pokračovali v jízdě.

Do Brna jsme přijeli spokojení a bohatší o pěkné zážitky a příjemné chvíle strávené s kamarády. Pololetní výlet také přinesl jedno závažné rozhodnutí, o jehož důsledcích (pokud se připravovaná věc podaří) vás budeme informovat v dalších číslech našeho časopisu. A tak doufáme, že tradice odpočinkových, příjemných a inspirativních pololetních akcí nezanikne. To by totiž bylo velmi nechutné.

Téměř všichni účastníci letošní pololetní akce.
Zadní řada zleva: Vojta Foltýn, Kuba Oujezdský, Filip Sluka, Janek Oujezdský, Jenda Komárek.
Přední řada zleva: Martin Straka, Mareček Wildmann, Jiřík Kaňa.

...STALO SE TO ZA DNŮ PERSKÉHO KRÁLE ACHAŠVEROŠE,
JEHOŽ ŘÍŠE SE ROZPROSTÍRALA OD INDIE PO AFRIKU...

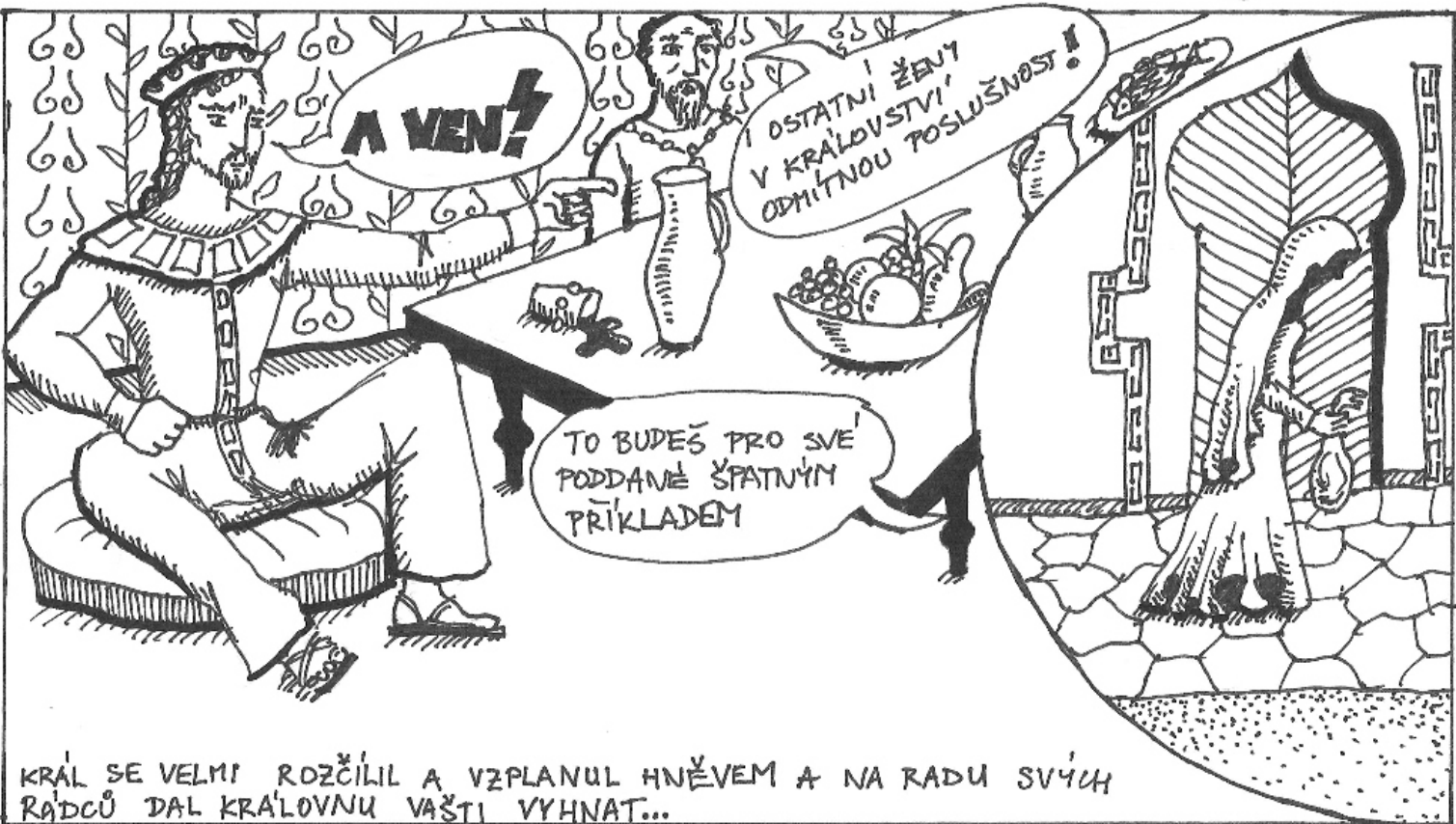
KRÁL ACHAŠVEROŠ CHTĚL VŠEM UKÁZAT SVOU MOC A BOHATSTVÍ A TAK SE ROZHODL USPOŘÁDAT
VELIKOU HOSTINU, KTERÁ TRVALA SEDM DNÍ A SEDM NOCÍ A NEMĚLA VE SVĚTĚ OBDOBY.

KDYŽ BYL KRÁL UŽ NOTNĚ ROZJAREN
VÍNEM, DAL POVOLAT SVOU ŽENU VAŠTI,
ABY SE S NI' POCHLUBIL.

KRÁL SI VÁS ŽÁDÁ!
MA' PAMI'

KRÁL SE VELMI ROZČÍLIL A VZPLANUL HNĚVEM A NA RADU SVÝCH
RÁDČŮ DAL KRÁLOVNU VAŠTI VYHNAT...

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ